

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nyaars-Morgen. Et Rim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nyaars-Morgen. Et Rim", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, University of Aarhus. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1824_397-intro-shoot-idm319.pdf (tilgået 29. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Sjette sang

Hvor begivenhederne i femte sang indtraf "lignelseviis" (123), dvs. symbolsk, er vi i sjette sang (strofe 140-168) tilbage i digterens biografi, i årene med de store oversættelser, der var rettet mod den åndelige vækkelse af det nordiske folk.

Opgaven bestod i at hente arven fra fædrene i fortiden op fra glemslens mørke i Hel (141), en opgave, som Grundtvig modstræbende tog på sig af fædrelandskærlighed (142), fordi han indså, at det ikke er nok kun i ånden at besøge fædrene (143). Selv om den i sig selv var skøn, var en Haddingrejse ikke fyldestgørende (144), og selv om det var en lykke at kunne pege på Danmarks glemte guld med digterstaven, er det ikke nok, hvis det ikke bygger på Kristi ånd og ord (145-147). Grundtvig troede selv i sin tid, at han kunne nøjes med blot at pege på den skjulte skat (149), men hverken hans *Heimdal* ("Bølgernes Søn") fra 1815 eller *Danne-Virke* 1816-1819 havde vækket folket (152). Digteren trøstede sig med, at digtekunsten ikke kun er spildt møje, at den med tiden vil vise sit værd (153-157), men denne trøst fik sit grundstød af hans tiltagende isolation: "Jeg talde tilsidst med mig selv!" (158).

Med endnu en allusion til Haddingsagnet går det nu op for digteren, at han selv må spille hanens rolle for at genskabe forbindelsen til den historiske arv. Den død, som Vor Moder viste ham i femte sang, må han selv personligt stå igennem, konkret ved at begrave sig i bøgerne og de store oversættelser (159-160). I de følgende strofer angriber Grundtvig samtidens lærde, der ikke har vist sans for hans arbejde og dets mål (161-163), men indser, at den slags er frugtesløse anstrengelser (164-165). Sangen slutter med en lovprisning af Gud, der førte ham med sin finger og sendte sit lys, så Grundtvig kunne se sig om i dødsriget (166-168).

* Omdrejningspunktet i sjette sang, Grundtvigs indsigt i at han selv må spille hanens rolle i Haddingsagnet, er en erkendelse af, at kun gennem overvindelsen af døden bliver den sande verden og det sande menneskelige fællesskab muligt (Balling 1998, s. 123). Gennem sin selvopofring indoptager Grundtvig folket, mytologien, lutherdommen og historien i sin egen person. Flemming Lundgreen-Nielsen har da også beskrevet *Nyaars-Morgen* som højdepunktet af Grundtvigs selvsymbolik (Lundgreen-Nielsen 1980, s. 866 og 891), dvs. hans forestilling om selv at stå som tegn på en åndelig fornyelse i Norden.